

Sygn. akt VIII Ka 1052/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant Agnieszka Malewska

przy udziale prokuratora Małgorzaty Zińczuk, po rozpoznaniu w dniu 24.02.2014 r. sprawy S. O.oskarżonego o czyn z art. 178a§1 k.k. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach z dnia 30 października 2013 r. (sygn. akt VIII K 299/13):

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że podwyższa wymiar orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 4 (czterech) lat.

II. W pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30-zł. (trzydziestu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 70-zł. (siedemdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

S. O. został oskarżony o to, że w dniu 30 czerwca 2013 r. o godz. 10:28 w D. gmina D. prowadził samochód osobowy marki F. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 3,91 promila alkoholu etylowego we krwi będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości sygn. akt VIII K 158/03, tj. o czyn z art. 178a§4 k.k.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach wyrokiem z dnia 30 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 299/13 oskarżonego S. O.uznał za winnego tego, że w dniu 30 czerwca 2013 roku o godz. 10:28 w D.gmina D.prowadził samochód osobowy marki F. (...)nr rej. (...)znajdując się w stanie nietrzeźwości 3,91 promila alkoholu etylowego we krwi i zakwalifikował wyżej opisany czyn z art. 178a§1 k.k. i za to na podstawie art. 178a§1 k.k. skazał oskarżonego na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata.

Na podstawie art. 71§1 k.k. wymierzył oskarżonemu grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 (dziesięć) złotych.

Na podstawie art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat.

Na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 30 czerwca 2013 roku i 1 lipca 2013 roku wskazując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny.

Na podstawie art. 63§2 k.k. na poczet zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 30 czerwca 2013 roku.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami procesu.

Powyższy wyrok zaskarżyli prokurator i obrońca oskarżonego.

Prokurator, na podstawie art. 425§1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środka karnym na niekorzyść oskarżonego S. O. i na zasadzie art. 427§1 i 2 k.p.k., art. 437§1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonego środka karnego wobec oskarżonego S. O. w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 /dwóch/ lat, bowiem całokształt wymiaru kary jest niewspółmiernie rażąco łagodny, nie uwzględnia należyście stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, jak również nie spełnia celów kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, w szczególności w aspekcie wychowawczym i zapobiegawczym;

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środka karnym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego S. O. 4 /czterech/ lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Z kolei obrońca, w oparciu o treść przepisów art. 425 k.p.k., art. 444 k.p.k. i art. 427§1 k.p.k. zaskarżył wyrok w części w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV orzeczenia i w oparciu o dyspozycję przepisów art. 427§2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 zd. 1 k.p.k. zarzucił mu rażąco niewspółmierność kary, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego S. O. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, który jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób prawidłowy właściwości i warunków osobistych sprawcy, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania po jego popełnieniu.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie wobec oskarżonego S. O. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zasadną i zasługującą na uwzględnienie jest wyłącznie apelacja prokuratora. Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Na wstępie stwierdzić należy, że nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut „rażącej niewspółmierności” kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną (m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 maja 2003 r., II AKa 163/03, OSA 2003/11/113).

Przechodząc do meritum obu apelacji, wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów winien być wprost proporcjonalny do stopnia zagrożenia ze strony kierującego dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym (vide art. 42§1 i 2 k.k.). Stopień ten określają przede wszystkim okoliczności czynu, w tym m.in. rodzaj pojazdu, którym kierował sprawca, czas i miejsce popełnienia czynu oraz stężenie alkoholu we krwi kierującego.

Należy zgodzić się z rzecznikiem oskarżenia, iż Sąd I instancji orzekając środek karny w postaci 2-letniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, nie uwzględnił w stopniu akceptowalnym w/w okoliczności.

Oskarżony S. O. kierował samochodem osobowym m-ki F. (...) w godzinach przedpołudniowych w stanie nietrzeźwości przekraczającym ponad siedmiokrotnie dopuszczalną prawem normę (vide art. 115§16 pkt 1 k.k.). Jak wynika ze wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego tak wysokie stężenie alkoholu we krwi (bardzo rzadko spotykane w praktyce orzeczniczej sądów, zagrażające życiu człowieka) nie tylko ogranicza w stopniu znacznym, ale wręcz wyłącza możliwości percepcyjne i ruchowe kierowcy. Tak też było w przedmiotowej sprawie. Oskarżony znajdując się w

stanie upojenia alkoholowego, nie panując nad pojazdem, najpierw potracił rowerzystę J. M.. Później uderzył w tył zaparkowanego na wysokości ogrodzenia cmentarza samochodu m-ki F. (...) i potracił W. A. (córci w/w I. A. i M. A. przeskoczyły ogrodzenie cmentarza, unikając uderzenia). W obu przypadkach oskarżony nie zatrzymał się i oddalił się z miejsca kolizji, w tym z okolic cmentarza drogą gruntową w kierunku lasu, gdzie został zatrzymany.

Tylko szczęśliwemu zbiegowi okoliczności, w tym wręcz akrobatycznym umiejętnościom I. A. i M. A. należy zawdzięczać, że brawurowa jazda oskarżonego samochodem osobowym, nad którym stracił panowanie nie doprowadziła do tragicznych skutków.

Powyższe okoliczności dowodzą, iż stopień winy S. O. i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, w tym stopień zagrożenia ze jego strony dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, są nieporównywalnie wyższe od przypadków typowych występów z art. 178a§1 k.k. W tej sytuacji wymiar orzeczonego wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, mieszczący się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, jest rażąco niewspółmierny w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wnioskowany przez prokuratora czteroletni okres obowiązywania w/w środka karnego uwzględnia w pełni wskazane wyżej dyrektywy jego wymiaru, a nadto – w dobie wzmożonej walki z tego rodzaju „patologiami” – cele wychowawcze i zapobiegawcze kary oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W związku z powyższym niecelowym jest odnoszenie się w szerszym zakresie do apelacji obrońcy oskarżonego. Dodać jedynie należy, że w opisanych wyżej okolicznościach czynu, z punktu widzenia wymiaru w/w środka karnego nie mają istotnego znaczenia podnoszone w apelacji argumenty, w tym uprzednia niekaralność sądowa oskarżonego, przyznanie się do winy oraz wyrażone przez niego skrucha i żal.

Dlatego należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

Nie stwierdzając innych nieprawidłowości w zakresie orzeczonej kary (zgodnie z art. 447§2 k.p.k. apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych), należało orzec, jak w pkt. II sentencji niniejszego wyroku.

O opłacie za drugą instancję orzeczono na mocy art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późn. zm.), zaś o pozostałych kosztach procesu na podstawie art. 636§1 k.p.k. Na pozostałe koszty sądowe złożyły się:

- koszt uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 50-zł. (art. 618§1 pkt 10 k.p.k. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego /Dz. U. 2003 r., Nr 151, poz. 1468/);

- koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20 zł. (art. 618§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm./).